

pravdu stěžovateli, že by se nesrovnávalo s určením ruského kostela jako účelového jmění, a se zákonným vedením opatrovnictví, kdyby majetek kostela byl odcizován svému bohoslužebnému účelu, a kdyby opatrovník svůj úřad zastával způsobem, který by urážel city pravoslavných věřících, ale nemůže býti pochybnosti o tom, že používání kostela i bohoslužebného nářadí lze vzájemnou dohodou opatrovníka a ruského duchovenstva upravit tak, by bylo vyhověno i zákonné zodpovědnosti opatrovníka i pravidlům pravoslavné církve. V případě neshody mohou si strany vyžádati rozhodnutí opatrovnického soudu. Změny v osobě opatrovníka není k tomuto účelu potřebí.

Čís. 5660.

Nejde o zrušovací usnesení podle druhého, nýbrž o změnu usnesení prvního soudu podle prvního odstavce §u 527 c. ř. s., zamítl-li první soud návrh na pokračování v prodejovém řízení z důvodu §u 12 konk. ř., kdežto rekursní soud uznal, že tento zákonný předpis na závadu není a nařídil prvnímu soudu, zrušiv jeho usnesení, by návrh po zákonu vyřídil, nepřihlížeje k použitému důvodu zamítacímu.

Ustanovení druhého odstavce §u 126 c. ř. s. neplatí pro dobu (60 dnů) ve smyslu §u 12 konk. ř.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 1101/25.)

Usnesením soudu ze dne 7. dubna 1925 byla povolena exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků firmy Š. Exekuce byla vykonána dne 11. dubna 1925 jednak poznámkou v zájemném protokole, jednak zabavením a převezením svršků do dražebny. Usnesením obchodního soudu ze dne 11. června 1925 byl na jmění firmy Š. vyhlášen úpadek, načež exekuční soud odložil výkon vnučeného zcizení na 60 dnů ve smyslu §u 11 konk. ř. Po uplynutí šedesátidenní lhůty navrhl vymáhající věřitel, by soud pokračoval v prodejovém řízení. Soud prvního stolu návrh zamítl, maje za to, že zástavního práva bylo nabyto v šedesátidenní lhůtě před vyhlášením úpadku, pročež jest je ve smyslu §u 12 konk. ř. pokládati za zaniklé. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvnímu soudu, by vyřídil návrh nepřihlížeje k použitému důvodu zamítacímu. Důvody: Stížnost jest důvodnou. Podle §u 78 ex. ř. a §u 125 c. ř. s. nečítá se den, do kterého připadá okamžik neb událost při počítání lhůty podle počtu dní, a podle §u 126 c. ř. s. početí a běhu zákonných a soudcovských lhůt nepřekážejí neděle a svátky. Zabavení v tomto případě bylo provedeno dne 11. dubna 1925 a počala tudíž šedesátidenní lhůta §u 12 konk. ř. dne 12. dubna 1925 a končila dnem 10. června 1925, jenž byl dnem všedním. V těchto 60 dnech však zabavení provedeno nebylo, nýbrž dne 11. dubna 1925, tudíž 61 dní před vyhlášením úpadku, takže použití §u 12 konk. ř. není na místě. Zamítl-li tedy první soudce jedině z důvodu §u 12 konk. ř. návrh vymáhající strany na pokračování prodejového řízení, přehlédnuv

patrně, že květen má 31 dní a nikoliv 30 dní, bylo usnesení jeho jako nezákonné zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ačkoliv formálně jest napadené usnesení usnesením zrušovacím a právní moc mu nebyla rekursním soudem vyhrazena, přece není dovolací rekurs přípustný podle §u 527 c. ř. s. Usnesení exekučního soudu nebylo zrušeno pro nedostatečnost řízení, jež by vyžadovala jeho doplnění a nové slyšení stran, nýbrž pro nesprávné právní posouzení. Sporná právní otázka, jež byla předmětem prvního usnesení, rekursu i rozhodnutí soudu druhé stolice, byla rozřešena napadeným usnesením nadobro, soud první stolice neměl se jí již zabývat. Měl vycházeti z rozřešení, kterého se jí dostalo rozhodnutím rekursního soudu, a pokračovat v exekučním řízení. Kdežto první soud zamítl návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v prodejovém řízení z důvodu §u 12 konk. ř., uznal rekursní soud, že tento zákonný předpis navrženému řízení nepřekáží, a že první soud má návrh posouditi a vyřídit bez ohledu na své dřívější zamítavé odůvodnění. V pravdě nejde o usnesení zrušovací podle druhého odstavce §u 527 c. ř. s., nýbrž o změnu prvního usnesení podle prvního odstavce §u 527 c. ř. s., jež však má za následek, že první soud musí v řízení pokračovati. Dovolací rekurs jest proto přípustným. Jest však bezdůvodným. Stěžovatel zaměňuje dobu 60 dnů před vyhlášením úpadku, o níž ustanovuje § 12 konk. ř., že práva, nabytá v ní uhrazovací nebo zajišťovací exekucí na oddělené uspokojení, zanikají vyhlášením úpadku, se lhůtou, poskytnutou zákonem, soudem neb smlouvou k určitému projevu vůle, určitému plnění nebo procesnímu úkonu (§ 903 obč. zák., čl. 320 obch. zák., § 126 c. ř. s.). Jenom pro tyto lhůty, jež podle své přirozené povahy nemohou se počítati jinak, než do předu, ustanovuje zákon, že, případně-li konec lhůty na neděli nebo svátek, pokládá se za poslední den lhůty následující den všední. Doba stanovená v §u 12 konk. ř. není takovou lhůtou, nýbrž pouhým určením času, ve kterém nemohla býti exekuční práva zástavní nabyta. Nelze prodlužovati tuto lhůtu, jak činí dovolací rekurs, ze 60 dnů na 61 dní. Že tato doba počínala neb končila v kalendáři neděli neb svátkem, jest pro její počítání právě tak nerozhodno, jako nemají na ni vlivu ostatní neděle a svátky, které do ní spadají.

Čís. 5661.

Dodatek »zdravotní dům« (Sanitätshaus) k firmě závodu se zdravotnickými potřebami jest nepřipustným, nanejvýš, jest-li závod v lázeňském místě.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 1105/25.)

Žádost veřejných společníků o zápis, že dosavadní název firmy »Josef R.«, závod se zdravotnickými potřebami, byl změněn v název